

Der, hvor vandene skilles, er, når talen falder på, hvordan ejerskabet til området og bygnin- gerne skal være i fremtiden. Lad mig slå fast, at det er et spørgsmål, der ikke er taget endelig stil- ling til i lovforslaget. Alle muligheder er princi- pielt stadig åbne, og på dette punkt er der tale om en rammelov, der netop giver mulighed for, at der kan findes en samlet og langtidsholdbar løsning for Christiania. Derfor er det altså ikke korrekt, når et mindretal giver udtryk for i be- tænkningen, at regeringen ikke har medtaget en fondsmodel eller på forhånd har afskåret sig fra at vælge en sådan model. Formen for det fremti- dige ejerskab skal fastlægges i en dialog, som re- geringen har afsat de næste 18 måneder til, og som skal føres mellem staten, Christianias bebo- ere og Københavns Kommune.

Jeg mener, mindretallet foregriber begivenhe- dernes gang, når man i de stillede ændringsfor- slag foreslår, at en fond, som ikke er nærmere beskrevet med hensyn til bestyrelsens sammen- sætning, økonomi m.v., bare uden videre skal overtage ejerskabet til Christianiaområdet. Jeg mener, vi bør undersøge muligheden for at finde en løsning i alment regi, og hvorfor ønsker min- dretallet på forhånd at afskære alle andre mulig- heder og kombinationer ved at lægge sig fast på en fondsmodel og dermed fastlåse og indsnævre løsningsmulighederne? Der er ikke behov for at træffe beslutning om det fremtidige ejerforhold her og nu, der er tværtimod behov for tid til en dialog.

Det væsentlige for regeringen i den kommen- de dialog er, om den løsning, der i fællesskab findes frem til, også indebærer en reel ansvarlig- gørelse af beboerne og en sikring af reel hånd- hævelse af forpligtelser og overholdelse af lov- givningen i øvrigt. Indrømmet: Regeringen er stadig skeptisk over for, hvorvidt det mål kan nås inden for rammerne af en fondsmodel. Vi er skeptiske over for, om en fondsmodel vil kunne bringe Christiania ind i en konstruktiv udvik- ling på de områder, som et bredt flertal i Folke- tinget er enige om er nødvendige, og vi er bange for, at modellen snarere vil låse Christiania ef- fektivt fast, som det ser ud i dag, altså oprethol- de status quo. Vi er skeptiske, men jeg vil gerne understrege, at vi er klar til at undersøge mulig- heden nærmere.

Indtil videre mangler Christiania altså fortsat som en helt grundlæggende forudsætning for en videre dialog at få en struktur på plads, der in-

debærer etablering af en repræsentativ organisa- tion, en forening, som kan udpege et ansvarligt beslutningsorgan, en dialogpart eller lignende, der muliggør, at Christiania kan indgå i egentlig forpligtende dialoger, forhandlinger og aftaler.

Afslutningsvis kan jeg konstatere, at vi, en stor del af salen, stort set er bemærkelsesværdigt enig om lovforslagets hovedindhold og om sig- telinjerne for en ny udvikling af området. Det er glædeligt og et godt grundlag for det videre ar- bejde, og jeg vil endnu en gang opfordre til, at der arbejdes konstruktivt for at finde en bred politisk løsning til gavn for både Christiania og det omkringliggende samfund, og man kunne jo fristes til at sige: for den til enhver tid siddende regering. Men lad os tage ét skridt ad gangen: Først vedtager vi en lov, der kan hjælpe en ny udvikling i gang, og dernæst sætter vi os til for- handlingsbordet og bruger de næste 18 måneder til at finde den optimale udmøntning af spørgs- målet om det fremtidige ejerskab.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først angående spørgsmålet om det hemmelige notat og forholdet mellem advokat og klient.

Der er jo afgørende forskel på, om der er tale om en verserende retssag, eller om der er tale om at vurdere de juridiske konsekvenser af et lovforslag, hvor Folketinget skal træffe afgørelse om at vælge den ene eller den anden eller den tredje model og derfor har behov for at kende de juridiske konsekvenser af de forskellige mulig- heder. Det er det, der er den afgørende forskel til de forskellige sager, der ellers har været henvist til.

Angående spørgsmålet om fondsmodellen gik det ændringsforslag, som vi har været med til at stille, netop ud på, at man ikke på forhånd skulle fastlægge i lovforslaget, hvilke mulighe- der det skulle ende med, eller hvilke muligheder det ikke skulle ende med. Hele ideen med æn- dringsforslaget var, at man ikke fastlåste, men åbnede for dialog, og derfor forstår jeg ikke helt, at ministeren nu siger, at ændringsforslaget skulle gå ud på, at det *skal* være en fondsmodel, for det gør det netop ikke. Det ændringsforslag, vi har stillet, åbner for, at man kan *vælge* en fondsmodel, og derfor vil jeg gerne høre, hvad det er, der gør, at ministeren ikke vil være åben over for, at der er den mulighed.